

Krystyna Konecka

Znikanie

Znów – często – coraz częściej – pod pętli nawisem
odbywam, jak monodram, z masek rozebrana
dialog z minionym. Skąd tu dobiega nad ranem
szepc w tonach requiem. Kto jest ze mną. Ty? Czy nicość.

Selekcja księgozbioru świtem. Niech księżycyca
oko nie dojrzy tomów myszom darowanych.
Stopklatek codzienności rozliczanie. Zmiany
w maskę rafaelskich do niedawna rysów.

Resetowanie wspomnień. Drogim spadkożercom
nic po nich. Więc odfruną wraz z szyderstwem wiatru.
Gwałtowny przypływ ciemnej krwi odetnie serce.

W tym prześmiesznym spektaklu z proscenium teatru
schodzimy maska w maskę. Ostrożnie, kochanie.
Przed nami najtrudniejsza z trudnych ról. Znikanie.

Dlaczego sonet

Pytasz, dlaczego sonet. Rytm. Średniówki. Rymy.
Sonetti a corona... Po co szukam w słowie
muzycznej analogii dźwięków. Co mnie trzyma
przy tych czternastu wersach do znudzenia? Powiem.

Zbieram sto osiemdziesiąt dwie sylaby w całość
w rymach naprzemianległych i okalających.
Potykam się o sensory. Żeby powięzły
niezdyscyplinowanych wersów koniec z końcem.

Nie ogarnę ogromu świata w tetrastychach
i nie poddam refleksji w tercynach chwilowych
czy w dystychu. Potrafię hibernować cicho

jak mysz pod miotłą. Jednak gdy eksplozja w głowie,
gdy w fazie weny frazy bezrymowe mamia,
sama świadomość formy wystarcza. Że mam ją.

Modlitwa

Zdarzyłam się bezgłośnie. Myślałeś, że kamień.
 Zapomniałeś. A czas – nie. Ciął mój los jak brzytwa.
 Ileż razy słowami nieznaney modlitwy
 szeptałam, byś nie rzucił mną o ziemię, Panie.
 Jak więc przez bagna, morza, przez ogień i chmury
 przebrnęłam? Jak w ciemnościach rozpoznałam miłość?
 I to, co zwań sukcesem? Strwożona prosiłam
 niebo nocą – nie podnoś mnie, Panie, do góry.
 Mam dla siebie samotność o świcie. I chwilę
 na westchnienie nad światem, z którym coś się stało
 niewyobrażalnego, o czym nie wiedziałam.
 Nie wiem, gdzie teraz jesteś. Czy obok? Więc tylko
 proszę, proszę, nim los mój zamieni się w śnienie
 – nie podnoś mnie do góry. Nie rzucaj o ziemię...

Wiersze z tomu *Znikanie* (Białystok 2022)

KRYSTYNA KONECKA

– urodziła się 23.10.1945 r. w Dobiegniewie (woj. lubuskie) w rodzinie repatriantów z Wileńszczyzny. Absolwentka filologii polskiej na Uniwersytecie Warszawskim i podyplomowego Studium Kulturalno-Oświatowego na Uniwersytecie Śląskim. Poetka i dziennikarka, eseistka, reportażystka (pracowała w tygodniku „Echo” w Tychach, następnie była zastępcą redaktora naczelnego w miesięczniku reportażu „Kontrasty” i „Gazecie Współczesnej” w Białymstoku). Współpracuje z czasopismami w kraju oraz e-Dwutygodnikiem Literacko-Artystycznym *Pisarze.pl*. Zajmuje się też fotografią, dokumentuje tematy i środowiska literackie, publikując zdjęcia w prasie, książkach i prezentując je na ekspozycjach w kraju i za granicą. Należy do Związku Literatów Polskich, Oddział w Warszawie.

Debiutowała wierszem *Dedykacja* w maju 1972 r. w dwutygodniku społeczno-kulturalnym „Poglądy” w Katowicach. W poezji preferuje sonety (w tym sonetti a corona), jest autorką kilkunastu książek poetyckich – od debiutanckich *Sonetów codziennych* (1978) po ostatnie: wybór *Koneksje / Connection* (2015), *Bard ze Stratfordu. Mapa sonetów / Bard from Stratford. Map of Sonnets* (2016), *Ultima Thule. Głosy Islandii / Voices of Iceland* (2017), *Zwierciadło Marii Stuart / Mary Stuart’s Mirror* (2020) – wszystkie w tłumaczeniu Ewy Sherman oraz *Kruchość. Sonetti a corona* (2020) i *Znikanie* (2022). Jej wiersze znajdują się w polskich oraz zagranicznych czasopismach, antologiach i na portalach (m.in. w Czechach, Indiach i Korei Południowej, na Litwie, w Rosji, na Ukrainie, w USA i Wielkiej Brytanii oraz we Włoszech). Wydała też dwie książki reportażowe z podróży po Półwyspie Koreańskim. W 2018 r. została „Poetką Listopada” amerykańskiego czasopisma „The Year of the Poet”. Za dokonania twórcze otrzymała wysokie oceny krytyków oraz liczne nagrody. Uczestniczy w międzynarodowych festiwalach literackich. Od wielu lat pasjonuje się postacią i dziełem Williama Szekspira, wędrując śladami barda po Wielkiej Brytanii. Jej tom sonetów pt. *Ogrody Szekspira*, wraz z przekładami Ewy Sherman, został włączony do zbiorów bibliotecznych The Shakespeare Centre w Stratford-upon-Avon.

Należy do Anglo-Polish Society of the West of England. Przewodniczy gremiom jurorów ogólnopolskich konkursów poetyckich. Jest członkiem Literackiej Rady Redakcyjnej serii „Białostocka kolekcja filologiczna” przy Instytucie Filologicznym Uniwersytetu w Białymstoku.